

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Jaroslavem Škopkem ve věci

žalobce: N. Q. T., nar. X, státní příslušnost X, A.,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova 1417/25,
110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

za účasti osob
zúčastněných
na řízení:

1. N. T. D., A.,
2. T. T. K. H., A.,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2024, č.j. OAM-9139-28/PP-2024,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobou ze dne 16. 1. 2025, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2024, č.j. OAM-9139-28/PP-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost podaná dne 19. 6. 2024 o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR jakožto rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (výrok I.); podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí k vycestování z území ČR (výrok II.)
2. Pobyt cizinců na území ČR je upraven v zákoně o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[III] Žaloba

3. Žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí v dostatečné míře nezohlednil veškeré skutečnosti svědčící v jeho prospěch, přestože byly relevantní pro posouzení (ne)možnosti aktivace výhrady veřejného pořádku, učinil si v napadeném rozhodnutí v rozporu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu vlastní úsudek o předběžných otázkách, o nichž mu to nepříslušelo, činil v napadeném rozhodnutí dílčí právní závěry, které neměly v rozporu s § 3 správního řádu dostatečnou oporu ve spisovém materiálu a dospěl k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému právnímu závěru, že žalobcovo osobní chování představuje skutečné, dostatečně aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a že jsou v případě žalobce splněny podmínky pro aktivaci výhrady veřejného pořádku podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (dále jen „pobytová směrnice“).
4. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný při vymezení intenzity zásahu do základního práva žalobce a jeho rodinných příslušníků [družky a zletilé nezaopatřené dcery] na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu nezohlednil veškeré individuální okolnosti tohoto případu, tudíž ani nemohl předem definovaný zájem na ochraně soukromého a rodinného života žalobce poměřit s protichůdným veřejným zájmem a hledat spravedlivou rovnováhu mezi nimi. Žalovaný právní závěr o přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do základního práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života podpořil výlučně paušální, obecnou a nepřiléhavou argumentací, jíž nereagoval na veškeré námitky žalobce stran faktických a právních důsledků negativního rozhodnutí o jeho žádosti uplatněné v průběhu řízení. Žalobce proto považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.

Nesplnění podmínek pro aktivaci výhrady veřejného pořádku

5. Žalovaný přistoupil v napadeném rozhodnutí k aktivaci výhrady veřejného pořádku podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, když dovodil, že je dáno důvodné nebezpečí, že by žadatel [žalobce] mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Pojem *závažné*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

narušení veřejného pořádku zákon o pobytu cizinců nedefinuje. V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, se jedná o neurčitý právní pojem, při jehož výkladu je třeba brát v úvahu „*nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.*“

6. Za hlediska relevantního pro posouzení, zda osobní chování cizince představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti ve smyslu čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, považuje Nejvyšší správní soud například povahu a závažnost spáchaného trestného činu, předcházející bezúhonnost nebo opakování trestné činnosti, chování cizince ve vazbě či ve výkonu trestu odnětí svobody a po propuštění, motiv ke spáchání trestné činnosti, postoj k trestné činnosti a další (bod 36 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2023, č.j. 4 Azs 6/2023-32, obdobně bod 39 nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20). Předchozí odsouzení pro trestný čin přitom v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice samo o sobě přijetí opatření omezujícího svobodu pohybu a pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie neodůvodňuje.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (například str. 5) nezpochybnil, že příslušné zákonné ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců musí být vykládáno v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. Ačkoliv žalovaný zdánlivě interpretoval pojem *závažné narušení veřejného pořádku* podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců eurokonformním způsobem, fakticky veškerá kritéria rozhodná pro posouzení existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti vyplývající z judikatury Soudního dvora Evropské unie, Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu nezohlednil a nevěnoval jim dostatečnou pozornost, v důsledku čehož dospěl v napadeném rozhodnutí k nesprávným a nedostatečně odůvodněným právním závěrům, které ani neměly dostatečnou oporu ve správním spisu.
8. Žalovaný v rámci úvahy vycházel z trestné činnosti žalobce a dále z jím vytýkaného opakovaného neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, nerespektování uložené povinnosti opustit území České republiky a nerespektování stanovené doby zákazu vstupu na území České republiky.

Žalobcova trestná činnost

9. Žalobce byl v roce 2015 rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 3. 8. 2015, č.j. 2 T 123/2014 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 10. 2015, č.j. 6 To 344/2015-1158, pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 let. Pro výkon trestu byl žalobce zařazen do věznice s ostrahou. Uložený trest odnětí svobody žalobce vykonal ke dni 13. 5. 2018, kdy byl propuštěn.
10. Trestná činnost se vztahovala k období let 2013 až 2014. K trestné činnosti se žalobce částečně doznal a v průběhu trestního řízení poskytoval orgánům činným v trestním řízení veškerou nezbytnou součinnost, což bylo rovněž zohledněno při ukládání trestu žalobci (viz odsuzující trestní rozsudky založené ve správním spisu). V době výkonu trestu odnětí svobody se žalobce choval řádně. Správní spis neobsahuje žádné podklady nasvědčující tomu, že by se

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

měl žalobce v průběhu výkonu trestu odnětí svobody dopouštět kázeňských přestupků nebo že by mu měly být ukládány kázeňské tresty.

11. Od spáchání žalobcovy trestné činnosti uplynula ke dni rozhodování žalovaného doba přesahující 10 let. Žalobce se v průběhu této doby nedopustil žádného dalšího protiprávního jednání ohrožujícího zájmy chráněné trestními předpisy, za něž by byl pravomocně odsouzen a potrestán. Tato skutečnost vyplývá z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob založeného ve správním spisu, v němž má žalobce jeden záznam. Žalobce již aktuálně splňuje podmínky stanovené v § 105 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku pro zhlazení odsouzení, o němž žádá paralelně s touto žalobou (v průběhu řízení o této žalobě byl trest žalobci skutečně zhlazen - pozn. soudu).
12. Žalobce nezpochybnil, že se v minulosti, tj. před více než 10 lety, dopustil závažného protiprávního jednání, jímž ohrozil zájmy společnosti chráněné trestními předpisy. Avšak jeho trestná činnost spáchaná před více než 10 lety nemohla být za současné rodinné a osobní situace žalobce důvodem pro zamítnutí jeho žádosti. Měl-li žalovaný i přes shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí za to, že osobní chování žalobce nadále představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, nic mu nebránilo v zájmu zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu provést žalobcův výslech či si opatřit jakékoliv další důkazy svědčící o nemožnosti nápravy žalobce. Za aktuálního stavu spisového materiálu však dle názoru žalobce nebylo v řízení o jeho žádosti v rozporu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice zjištěno ani prokázáno, že by jeho osobní chování představovalo skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Opačný právní závěr žalovaného považuje žalobce za nesprávný, nedostatečně odůvodněný a nemající dostatečnou oporu ve správním spisu.

Neoprávněný žalobcův pobyt na území České republiky

13. Žalovaný dále v rámci posouzení hrozby závažného narušení veřejného pořádku podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců žalobci vytýkal opakovaný neoprávněný pobyt na území České republiky, nerespektování uložené povinnosti opustit území České republiky a nerespektování zákazu pobytu na území České republiky (zejména na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí).
14. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2021, č.j. 51 A 30/2019-50, body 37 až 38. Z odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Praze žalobce dovodil, že neoprávněný vstup a pobyt na území členských států Evropské unie, respektive na území České republiky nedosahuje sám o sobě standardu ohrožení veřejného pořádku, který by mohl ve smyslu čl. 27 odst. 1 pobytové směrnice odůvodnit přijetí opatření omezujícího svobodu pohybu a pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. K této okolnosti by tedy musela přistoupit další natolik závažná okolnost, která by již standardu vymezeného v čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice dosahovala. To se však v případě žalobce zjevně nestalo, jelikož mu byl ze strany žalovaného vytýkán (1) neoprávněný pobyt na území České republiky a (2) jeden záznam o trestním odsouzení žalobce za trestnou činnost, kterou spáchal před více než 10 lety. Žalobce byl přesvědčen, že popsané skutečnosti samy o sobě, ani společně nedosahovaly intenzity skutečného, dostatečně závažného a aktuálního ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jak vyžaduje čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

15. Žalobce měl současně za to, že žalovaný nebyl oprávněn učinit si vlastní úsudek o tom, zda žalobce respektoval či nerespektoval stanovenou dobu zákazu vstupu na území spojenou s rozhodnutím o správním vyhoštění. Správní spis neobsahoval dostatek podkladů pro takový právní závěr žalovaného. Žalobci vytýkané protiprávní jednání [maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění] by totiž naplňovalo skutkovou podstatu trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, případně mohlo být takové protiprávní jednání důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění z území podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. O správním vyhoštění z území však rozhoduje cizinecká policie, do jejíž působnosti spadá rozhodování o správním vyhoštění cizinců podle § 164 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. O vině a trestu za trestný čin pak ve smyslu čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod rozhoduje pouze (trestní) soud. S žalobcem bylo dne 19. 6. 2024 (v den podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území vedené pod sp. zn. KRPK-52657/ČJ-2024-190026. Správní řízení o správním vyhoštění je vedeno do dnešního dne a cizinecká policie dosud v tomto správním řízení nevydala žádné rozhodnutí, jímž by potvrdila neoprávněnost pobytu žalobce na území České republiky či nerespektování dříve uloženého správního vyhoštění a stanovené doby zákazu vstupu. Žalovaným vytýkané jednání dosud nebylo v paralelně vedeném správním řízení o správním vyhoštění zjištěno ani prokázáno. Proti žalobci současně ani nebylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Žalobce si nebyl vědom, že by cizinecká policie možnost postoupení věci orgánu činnému v trestním řízení zvažovala.
16. Ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu si správní orgán v případě, kdy vydání jeho rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, nemůže učinit úsudek, jde-li o otázku, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, či jde-li o otázku osobního stavu.
17. Jelikož žalovaným vytýkané jednání naplňovalo skutkovou podstatu trestného činu, případně správního deliktu, byl žalobce přesvědčen, že si o něm žalovaný nemohl v řízení o žalobcově žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie učinit úsudek, ani z něj činit následné právní závěry o možnosti aktivace výhrady veřejného pořádku. Žalobce považoval v této souvislosti za přílehavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2024, č.j. 5 Azs 123/2024-50, bod 38 (č. 4636/2024 Sb. NSS), týkající se nemožnosti přihlížet k dosud vedenému trestnímu stíhání s žadatelem při aktivaci výhrady veřejného pořádku.

Nepřiměřený zásah do základního žalobcova práva a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života

18. Žalovaný odůvodnil přiměřenost dopadu jeho rozhodnutí do základního žalobcova práva a jeho rodinných příslušníků [družky, držitelky povolení k trvalému pobytu, a zletilé nezaopatřené dcery, státní občanky České republiky] na respektování soukromého a rodinného života zejména na základě následujících skutečností: (1) napadeným rozhodnutím se právní ani faktické postavení žalobce nemění a je mu „pouze“ nevydáno povolení k pobytu, (2) žalobce má možnost v budoucnu znovu přicestovat na území České republiky, (3) rodina v minulosti zvládla odloučení od žalobce v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody a je to primárně žalobce, kdo svým protiprávním jednáním zapříčinil zásah do svého

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

soukromého a rodinného života, (4) žalobcova dcera je dospělá a není na žalobci závislá. Žalobce považoval argumentaci žalovaného za příliš paušální a obecnou, nezohledňující individuální okolnosti případu žalobce, tudíž i nepřiléhavou.

Nezohlednění faktických a právních důsledků napadeného rozhodnutí na další možnost žalobcova pobytu a vedení soukromého a rodinného života na území České republiky

19. Žalobce v prvé řadě považoval za příliš obecnou a paušální argumentaci žalovaného, že mu je napadeným rozhodnutím „pouze“ nepovoleno pobyt na území České republiky, aniž by se měnilo jeho postavení a že mu není stanoven zákaz pobytu na území ČR. Žalovaný v rámci této argumentace ignoruje veškeré faktické a právní důsledky, které zvyšují intenzitu a závažnost zásahu do základního práva všech dotčených osob [žalobce, jeho družky a zletilé nezaopatřené dcery] na respektování soukromého a rodinného života a na něž žalobce výslovně poukazoval ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 25. 10. 2024. Jejich nezohlednění má dle názoru žalobce rovněž za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.
20. Ohledně nutnosti specifikace alternativ řešení pobytové situace cizince na území České republiky při posuzování přiměřenosti dopadu negativního rozhodnutí o žádosti cizince o vydání pobytového oprávnění do jeho soukromého a rodinného života, žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2024, č.j. 8 Azs 222/2024-50, bod 10: „(...) Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že pokud správní orgán i soud opírají svá rozhodnutí o existenci alternativ k vydání povolení k trvalému pobytu, pak měly tyto alternativy ve svých rozhodnutích konkretizovat a alespoň v obecné rovině se vypořádat s otázkou, zda u cizince přichází v úvahu aplikace některého z alternativních pobytových režimů (rozsudek NSS z 23. 3. 2011, čj. 4 As 5/2011-101). (...)“
21. Jak žalobce uvedl ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 25. 10. 2024 i v návrhu na přiznání odkladného účinku této žalobě, v důsledku napadeného rozhodnutí nevratně ztrácí právní postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož dne 31. 3. 2025, tj. před tím, než bude jeho žaloba projednána a rozhodnuta, dosáhne jeho dcera věku 21 let. Žalobce tak v návaznosti nabytí právní moci napadeného rozhodnutí ztrácí možnost žádat o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie jako rodinný příslušník občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. b), odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
22. Žalobcova družka, matka zletilé nezaopatřené dcery žalobce, není i přes sdílení společné domácnosti a faktickou existenci trvalého partnerského vztahu žalobcovou manželkou. Žalobce vzhledem k vedenému správnímu řízení o správním vyhoštění z území a nevydání osvědčení o oprávnění pobývat území České republiky podle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců, nemůže se svou družkou sňatek na území České republiky uzavřít. K tomu žalobce poukázal, že k uzavření sňatku cizincem na území České republiky se podle § 35 odst. 4 zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o matrikách“), vyžaduje předložení potvrzení Policie České republiky o oprávněnosti pobytu na území České republiky. Žalobce s ohledem na uvedené není osobou podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nemůže žádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rodiny, jelikož zde není žádná osoba, která by vůči žalobci měla postavení nositele oprávnění ke sloučení rodiny.

23. Ekonomická migrace ze země původu žalobce (Vietnamská socialistická republika) byla významně omezena nařízením vlády č. 220/2019 Sb. vydaným na základě zákonného zmocnění v § 181b zákona o pobytu cizinců. Žalobce v souladu s nařízením vlády č. 220/2019 Sb. nemůže ani po návratu do země původu požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty (vizte příloha č. 2 k nařízení vlády č. 220/2019 Sb.), ani o udělení dlouhodobého víza za účelem podnikání (viz příloha č. 1 k nařízení vlády č. 220/2019 Sb.) Žalobce ani nedisponuje odbornou kvalifikací nezbytnou pro to, aby mohl požádat o vydání zaměstnanecké karty v rámci některého z vládou schválených programů či o vydání modré karty.
24. Žalobce si dále zdůraznil, že proti němu byla v napadeném rozhodnutí z hlediska možnosti aktivace uplatněna nejprísnejší výhrada veřejného pořádku. Žalobce žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců, na jehož vydání má rodinný příslušník občana Evropské unie při splnění zákonem stanovených podmínek oproti většině ostatních typů povolení k pobytu právní nárok (bod 39 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2023, č.j. 10 Azs 12/2023-67). Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí nezpochybnil, že žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie byl, ba naopak výslovně uvedl, že „(...) nelze konstatovat, že by žadatele nebylo možné považovat za rodinného příslušníka občana EU (...)“ (str. 10 napadeného rozhodnutí). Shledal-li žalovaný, že osobní chování žalobce představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jak vyžaduje čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, jen stěží lze předpokládat, že by žalobci vydal jakékoliv jiné pobytové oprávnění, na něž by neměl právní nárok, například dlouhodobé vízum za účelem rodinný jakožto jediné pobytové oprávnění přicházející v případě žalobce v úvahu, o něž by mohl požádat teprve po svém vycestování do země původu, a to na příslušném zastupitelském úřadu určeném podle § 169g zákona o pobytu cizinců.
25. Nelze opomenout ani to, že s žalobcem již bylo cizineckou policií zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území, v důsledku čehož mu bezprostředně hrozí nejen nevydání povolení k přechodnému pobytu, ale nucené vycestování z území ČR, stanovení doby zákazu vstupu na území, to vše za současné absence faktických a právních možností návratu do České republiky i po uplynutí stanovené doby zákazu vstupu na území. To činí důsledky napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků mnohem závažnějšími. Rodině žalobce bezprostředně hrozí její rozdělení na předem nepředvídatelnou dobu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nepřiléhavě vymezil intenzitu zásahu do práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života, nemohl ani posoudit proporcionalitu zásahu do něj a hledat spravedlivou rovnováhu mezi protichůdnými zájmy.

Osobní vazby mezi rodinnými příslušníky, význam předchozího odloučení žalobce od jeho rodiny a odpovědnost žalobce za zásah do jeho soukromého a rodinného života

26. Žalobce ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 25. 10. 2024 zdůraznil, že mezi ním, jeho družkou a zletilou nezaopatřenou dcerou jsou blízké osobní vazby a citové pouto, které by byly nevydáním povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie žalobci nevratně narušeny či ohroženy. Sdílení společné domácnosti, blízkost osobních vazeb mezi jednotlivými členy rodiny, péče žalobce o jeho dceru a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

intenzita emočního vztahu mezi rodinnými příslušníky přitom vyplývaly z dokladů osobní povahy doložených žalobcem v průběhu správního řízení (prohlášení žalobce, prohlášení jeho družky a prohlášení zletilé nezaopatřené dcery). Žalovanému v případě pochybností nic nebránilo si v zájmu zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, vyžádat provedení žalobcem navrhované pobytové kontroly na adrese hlášeného pobytu či provést výslechy rodinných příslušníků. Žalovaný však ani v této otázce individuální okolnosti případu žalobce v dostatečné míře nezjistil, tudíž ani nezohlednil a uchýlil se k příliš paušální, obecné a místy i nepřiléhavé argumentaci nezohledňující specifika tohoto případu. Dané pochybení žalovaného mělo za následek nesprávné vymezení intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků a konsekventně nedostatečné a nesprávné posouzení proporcionality takového zásahu.

27. Stran argumentu žalovaného, že dokázala-li rodina v minulosti překonat odloučení od žalobce, nepochybně jej zvládne i za současné situace (str. 9 napadeného rozhodnutí), žalobce oponoval, že výkon trestu odnětí svobody byl předem omezen na stanovenou dobu uloženého trestu odnětí svobody (4 roky), přičemž v průběhu této doby mohli rodinní příslušníci žalobce pravidelně osobně navštěvovat, a to mnohem snadněji, než kdyby žalobce trvale přesídlil do země původu, kterou dělí od České republiky velká vzdálenost a finanční, časová a administrativní náročnost cesty tam. V případě trvalého přesídlení žalobce do země původu přitom s ohledem na omezené možnosti řešení jeho pobytové situace na území České republiky nelze předvídat, zda, případně za jak dlouhou dobu by se mohl za svou rodinu vrátit, či ji alespoň navštívit.
28. Žalobce dále považoval za příliš paušální a obecnou argumentaci žalovaného, že zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků si způsobil sám žalobce svým vlastním protiprávním jednáním. Jak již dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2022, č.j. 5 Azs 33/2022-39, bodu 39, „(...) *pokud by měl být tento argument používán takto mechanicky, jak ho uplatňují správní orgány a zčásti i krajský soud mj. v nyní posuzované věci, pak by, bráno do důsledků, ochrana jakkoli intenzivních rodinných vazeb cizince, včetně zájmu jeho nezletilých dětí, nemohla nikdy převážet nad skutečností, že se dopustil v ČR úmyslné trestné činnosti.*“ Automatické přijetí natolik obecné argumentace by dle názoru žalobce znamenalo nepřipustné popření smyslu provedení testu proporcionality zásahu do základního práva cizince a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života.
29. Žalobci se jevila nepřipustná i argumentace žalovaného na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že vzhledem k tomu, že se dcera žalobce nevzdala svého vietnamského státního občanství, může jej navštěvovat, případně pobývat v zemi původu. Bez ohledu na skutečnost ponechání původního vietnamského občanství je zletilá nezaopatřená dcera žalobce státní občankou České republiky a současně občankou Evropské unie, kterou ve smyslu čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nelze (ani nepřímou) nutit k opuštění její vlasti, tj. České republiky.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

30. Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 13. 2. 2025, kde obsáhle komentoval veškeré žalobní námitky.
31. Stran námitky výhrady veřejného pořádku žalovaný uvedl, že pobytová směrnice hovoří v čl. 27 (v souvislosti s výhradou veřejného pořádku) o tom, že odeprání práv podle směrnice

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

musí být založeno na osobním chování dotyčného jednotlivce a musí představovat aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Podle téhož ustanovení směrnice sice předchází odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takového opatření (v daném případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu) neodůvodňuje, nicméně jednání rodinného příslušníka občana Evropské unie, které naplňuje znaky trestného činu, může mít celou škálu podob a zejména může nabývat různé společenské nebezpečnosti. Z tohoto pohledu je rozdíl, pokud se rodinný příslušník občana Evropské unie dopustí neúmyslného trestného činu a trestného činu úmyslného, pokud se dopustí přečinu nebo zločinu, nebo pokud trestnou činnost páchá opakovaně. Trestná činnost byla u žalobce prokázána.

32. Žalovaný měl za to, že výhradu veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců lze na případ žalobce uplatnit. Žalovaný měl za to, že přihlédl ke všem relevantním okolnostem v projednávané věci, které mohou mít vliv na posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku ze strany žalobce do budoucna, kterými jsou například charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. doba páčání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchaní, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody.
33. Žalovaný uvedl, že konstatování, že žalobce nadále představuje hrozbu pro veřejný pořádek, vychází dílem z jeho minulosti, kdy se dopouštěl trestné činnosti, a dílem z jeho chování po propuštění z výkonu trestu. Byť po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nebyl odsouzen za spáchaní žádného dalšího trestného činu a ani se nedopustil žádného přestupku, nadále soustavně porušoval povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nikdy nevycestoval z území České republiky, ačkoliv mu to bylo opakovaně uloženo. Podáváním žádostí o mezinárodní ochranu a o přechodný pobyt žalobce pouze zneužívá právo na podání těchto žádostí s cílem legalizovat si svůj další pobyt v ČR. K vedení řádného života potom patří rovněž to, že má žalobce garantovaný legální zdroj příjmu k uspokojení vlastních potřeb a potřeb své rodiny, aby u něj nevznikalo riziko, že si začne finanční prostředky opatřovat v rozporu se zákonem. Jak vyplývá z podané žaloby, žalobce nedisponuje žádným příjmem a je tedy riziko páčání trestné činnosti i v budoucnu. Navíc jak vyplývá z chování žalobce, uložený trest ho nevedl k nápravě, když nadále porušuje zákony České republiky. Žalovaný má za to, že v napadeném rozhodnutí nevycházel jen z předchozího odsouzení žalobce, ale přihlédl i k dalším podstatným skutečnostem.
34. Ohledně žalobcem zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2021, č.j. 51 A 30/2019-50, žalovaný uvedl, že se uvedená situace liší od situace žalobce, neboť v tomto případě byla důvodem zamítnutí žádosti skutečnost, že žalobkyně déle než 6 měsíců pobývala nelegálně na území Norska. Žalobce nelegálně pobývá na území od roku 2018, tedy v řádu několika let. Ve zmíněném případě žalobkyně nebyla předtím pravomocně odsouzena za trestnou činnost narozdíl od žalobce. Další žalobcem zmíněné rozsudky se týkají jiné situace, kdy bylo cizinci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
35. Stran rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2024, č.j. 5 Azs 123/2024-50, pak žalovaný uvedl, že ani tento rozsudek nedopadá na situaci žalobce, neboť s žalobcem není vedeno trestní stíhání ani řízení o zahájení přestupkového řízení a rovněž ani tyto skutečnosti nevyplývají ze správního spisu. Žalovaný zastává názor, že žalobce s ohledem na své osobní jednání spočívající v porušování právního řádu České republiky (tj. jde jak o závažnou trestnou činnost žalobce, tak i nerespektování povinnosti vycestovat) stále představuje

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

hrozbu pro veřejný pořádek, kdy opakovaně ignoruje právní předpisy. Z tohoto důvodu žalovaný zamítl jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU.

36. Otázce dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se žalovaný věnoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně a argumentačně ji pokryl zcela odpovídajícím způsobem. Žalovaný tedy trval na svém názoru, že dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce není nepřiměřený důvodům vydání rozhodnutí.
37. Žalovaný na podkladě shora uvedeného navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

38. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
39. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
40. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
41. Při jednání před soudem dne 9. 4. 2025 zástupce žalobce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaný se z nařízeného jednání omluvil.
42. Žaloba není důvodná.
43. Žalobci byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR jakožto rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (výrok I.); podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí k vycestování z území ČR (výrok II.).
44. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
45. Je třeba zdůraznit, že skutkový stav je nutné posuzovat komplexně, všechny zjištěné skutečnosti je třeba hodnotit v kontextu. Je nesporné, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni odsouzen v roce 2015 k nepodmíněnému čtyřletému trestu odnětí svobody za pokračující zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy [podle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. c) trestního zákoníku]. Podstata jeho trestné činnosti spočívala v distribuci pervitinu a marihuany, a to v letech 2012–2014. Nemůže být pochyb o tom, že se žalobce dopustil mimořádně závažného a zavrženíhodného jednání, které je trestné ve všech civilizovaných zemích světa. A zdůrazňuje-li žalobce, že se k trestné činnosti doznal, spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a ve výkonu trestu se choval řádně, pak soud konstatuje, že to má vliv na výši ukládaného trestu, příp. na možnost podmíněčného propuštění z výkonu trestu.
46. Ani po propuštění z výkonu trestu však žalobce nerespektoval právní řád České republiky, neboť ignoroval rozhodnutí správních orgánů o ukončení jeho pobytu na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

republiky. Žalobci bylo ke dni 12. 3. 2016 pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu, protože byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Zároveň mu byla stanovena třicetidenní lhůta (od nabytí právní moci správního rozhodnutí) k vycestování z území ČR. Žalobce byl z výkonu trestu propuštěn dne 13. 5. 2018. Dne 16. 5. 2018 bylo s žalobcem zahájeno první řízení o správním vyhoštění z území členských států EU [podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců], neboť se na území České republiky zdržoval bez platného víza nebo oprávnění k pobytu, když nesplnil povinnost podle § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců dostavit se první pracovní den následující po dni propuštění z výkonu trestu odnětí svobody na policii, pokud není držitelem platného cestovního dokladu nebo víza. Žalobci byl do cestovního dokladu vylepen výjezdní příkaz s platností od 18. 10. 2019 do 6. 12. 2019. Rozhodnutí ve věci správního vyhoštění nabylo právní moci dne 7. 11. 2019 (vykonatelné ode dne 8. 12. 2019). Žalobce povinnost vycestovat z České republiky ignoroval.

47. Dne 11. 12. 2019 bylo s žalobcem zahájeno druhé řízení o správním vyhoštění z území členských států EU [podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců], neboť opakovaně porušil povinnost uvedenou v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců spočívající v povinnosti vycestovat z území. Z území nevycestoval, nadále na území pobýval, čímž opakovaně úmyslně a systematicky porušil právní předpis, a tedy další řízení o správním vyhoštění vyvolal opakovaným porušením své povinnosti. Rozhodnutí v této věci nabylo právní moci dne 23. 12. 2020 a následně obstálo v testu zákonnosti v řízení před Krajským soudem v Plzni (sp. zn. 17 A 105/2020) a Nejvyšším správním soudem (sp. zn. 4 Azs 84/2021-52). Doba, po kterou nebylo možné umožnit žalobci vstup na území, byla stanovena na jeden rok. Žalobce na území setrval a dne 8. 11. 2021, resp. dne 8. 8. 2022 neúspěšně žádal o udělení azylu. Konečně, dne 19. 6. 2024 bylo s žalobcem zahájeno třetí řízení o správním vyhoštění [podle § 119 odst. 1 písm. b) body 3, 4, 9 zákona o pobytu cizinců], o kterém nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí pravomocně rozhodnuto.
48. Byť tedy třetí řízení o správním vyhoštění bylo s žalobcem zahájeno v den, kdy si žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, na jehož konci bylo rozhodnutí, které je předmětem přezkumu ve věci sp. zn. 30 A 2/2025, nelze ignorovat fakt, že tu jsou dvě předchozí pravomocná rozhodnutí, která žalobci pobyt na území České republiky zapovídala a žalobce je nerespektoval. Pravomocnými rozhodnutími o žalobcově povinnosti opustit ČR byly vázány i správní orgány.
49. Stran argumentace, že nebylo dostatečně zjištěno, že žalobce ona rozhodnutí skutečně nerespektoval, soud předně připomíná, že žalovaný v napadeném rozhodnutí přilehavě vyjevil, proč dospěl k tomuto závěru - žalobce na území ČR podával další žádosti (o udělení azylu, o povolení k přechodnému pobytu) a z jeho cestovních dokladů (č. C9946957 a č. T00006037), z evidence příjezdů a odjezdů na letištním hraničním přechodu ani z žádných jiných okolností nebylo možné vysledovat, že by Českou republiku skutečně opustil. Stejně tak ani v žalobě, ani při jednání soudu nebylo označeno nic, z čeho by se dalo alespoň náznakem dovodit, že se tak stalo. Pokud tedy správní orgán dospěl k závěru, že žalobce nerespektoval příslušná pravomocná rozhodnutí a vyjevil, z čeho tak dovodil, nemůže žalobní argumentace ustat na tom, že správní orgán nebyl oprávněn si takový úsudek učinit. Žalobce měl předložit uvěřitelnou kontraargumentaci způsobitou prokázat, že Českou republiku opustil, a nebylo proto důvodu klást mu za vinu, že rozhodnutí správního orgánu nerespektoval. Nic takového se ovšem nestalo.

50. Lze tedy uzavřít, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjevil dostatečně konkrétní obraz o tom, že žalobce kontinuálně nechová k právnímu řádu České republiky téměř žádný respekt a neváží si laskavosti České republiky, která mu poskytla nejvyšší pobytové oprávnění (výše už je pouze udělení státního občanství). Za těchto okolností nelze správnímu orgánu vyčítat, že nezjistil skutkový stav tak, aby mohl učinit závěr, že žalobce představuje riziko pro veřejný pořádek. Veřejným pořádkem je nutno chápat i respekt k právnímu řádu země, s níž chce cizinec spojit svůj další život. A právě to žalobce neučinil. Nadto, nelze odhlédnout ani od toho, že všechna jeho nezákonná jednání byla jednání úmyslná.
51. Žalovaný se tomu, že žalobce představuje riziko pro veřejný pořádek, věnoval v napadeném rozhodnutí velmi podrobně. Konfrontoval svá zjištění s pobytovou směrnicí i závěry plynoucími z rozsudků správních soudů. Soud se s jeho závěry ztotožnil a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
52. Stran druhého okruhu žalobních tvrzení týkajících se nepřiměřeného zásahu do základních žalobcových práv a práva jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života soud uvažil následovně.
53. Žalovaný správně připomněl, že napadené rozhodnutí nic nemění na žalobcovu dosavadním postavení, neboť povolení k trvalému pobytu mu bylo již dříve pravomocně zrušeno. Stejně tak mu byla pravomocně uložena povinnost vycestovat z České republiky (viz výše). Žalovaný nezpochybnil, že žalobce má v České republice rodinné vazby, a to dospělou dvacetiletou dceru a její matku, žalobcovu družku. Stejně tak konstatoval, že žalobce zde pobývá mnoho přibližně 25 let, nicméně, více než 6 let bez oprávnění k pobytu. Žalovaný rovněž nečinil sporným, že by na žalobce nebylo možno nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
54. Soud zdůrazňuje, že je zapovězen nepřiměřený zásah rozhodnutí do cizinceva soukromého a rodinného života. V souzené věci žalobce argumentoval vazbou na dospělou dceru a družku. Neuvedl žádné jiné vazby a sám na výzvu správního orgánu sdělil, že zde nevykonává řádnou výdělečnou činnost.
55. Žalobce konstruoval předmětnou část žaloby sice robustně, nevyjevil však nic, z čeho by se dala prokázat nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Argumentaci cílil především na dceru, avšak je třeba přitakat správnímu orgánu v tom, že žalobcova dcera je dospělou, studující mladou ženou, která disponuje, krom českého státní občanství, rovněž občanstvím Vietnamské socialistické republiky a má možnost svého otce (žalobce) bez problémů ve Vietnamu (pokud se žalobce uchýlí právě tam) navštěvovat, případně tam pobývat. Správní orgán tímto závěrem rozhodně nenutí žalobcovu dceru k opuštění vlasti, jak se žalobce mylně domnívá na poslední straně žaloby, pouze konstatuje, že pro tvrzení o možnosti reálného zpřetrhání vazeb mezi dcerou a otcem tu není prostor. Nadto nelze odhlédnout od moderních komunikačních možností, kdy lze během několika málo minut navázat spojení s kýmkoliv na druhém konci světa. Vietnam je dynamicky se rozvíjející zemí s dostatečnou infrastrukturou potřebnou k takovému spojení. A je třeba stále opakovat základní skutečnost – byl to žalobce, kdo se úmyslným, kriminálním jednáním připravil o možnost trvalého pobytu v České republice, a ani po propuštění z výkonu trestu se nezatěžoval respektováním jejího právního řádu. A byl to žalobce, kdo měl myslet na své blízké, resp. na to, čemu je může svým nezákonným jednáním vystavit.
56. Dále, žalobce sám uvedl, že není výdělečně činný, a tak péči o dospělou nezaopatřenou dceru zajišťovala její matka. A nebylo zpochybněno, že by tak nemohla zajišťovat i nadále. Ve

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

- správním řízení žalobce namítal, že ve společné domácnosti vaří, uklízí a přikládá uhlí do kotelny. Ovšem i tu je třeba přitakat žalovanému, že takové činnosti jistě dokáže zajistit i žalobcova dcera sama, případně s pomocí své matky. Pokud chtěl žalobce argumentovat zhoršujícím se zdravotním stavem družky, tak měl takové tvrzení rovněž prokázat, což se ovšem nestalo (jak přílehavě uvedl žalovaný).
57. Žalobce namítal, že správní orgán neprovedl navrhované pobytové kontroly, resp. výsledky žalobcových rodinných příslušníků. Ani v tomto směru žalovaný dle soudu nepochybil. Žalobce jednak neuvedl, co by takové důkazy měly prokázat, nadto žalovaný nezpochybnil sdílení společné domácnosti žalobce s jeho družkou a dcerou. Stejně tak nezpochybnil vazby mezi nimi. Chtěl-li žalobce ony vazby jakkoliv konkretizovat, mohl tak učinit kdykoliv v průběhu správního řízení písemně.
58. Soud rovněž souhlasí s tím, že žalobce je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dle všeho dobrý, a není tedy v tomto omezen při hledání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti mimo ČR, tedy i v zemi jeho původu.
59. Rovněž tvrzení, že se žalobce nemůže za stávajícího stavu oženit v ČR s družkou, soud nepovažuje za argument prokazující nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Pomýšlel-li žalobce na ženitbu v České republice, měl především respektovat její zákony a nevydávat rodinné štěstí všanc pácháním úmyslné trestné činnosti a nerespektováním pravomocných rozhodnutí správních orgánů.
60. Konečně, soud se neztotožnil ani s argumentací skrze rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2024, č.j. 8 Azs 222/2024-50. Ve věci souzené kasačním soudem byla možnost návratu cizince výrazně limitována nařízením vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech. Podle § 1 tohoto nařízení je (z důvodu ochrany zahraničně politických zájmů České republiky v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace) žádost o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podaná na zastupitelském úřadu občanem Ruské federace nebo Běloruské republiky nepřijatelná (s výjimkou případů specifikovaných v § 2 tohoto nařízení). To platí i pro žádost podanou občanem Ruské federace nebo Běloruské republiky, který je současně občanem jiného státu.
61. Ve věci sp. zn. 30 A 2/2025 souzené krajským soudem však žádná taková striktní omezení ohledně možného žalobcova návratu neexistují. Správní orgán neopřel své rozhodnutí o existenci pobytových alternativ. Žalobcův momentální pobyt v České republice byl správně shledán jako nežádoucí a pro případ, že by se žalobce hodlal do ČR vrátit, žalovaný přílehavě konstatoval, že jakmile povede řádný život a nebude představovat nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, má možnost znovu na území přicestovat, pokud bude splňovat podmínky pro podání žádosti a vydání pobytového oprávnění.
62. Lze tedy shrnout, že ve světle uplatněných žalobních tvrzení obstál závěr žalovaného o tom, že dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho dcery a družky nelze považovat za nepřiměřené. V podrobnostech lze plně odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
63. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

64. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.
65. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost a nejsou mu známy žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, jež by přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. 4. 2025

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
samosoudce